

En polsk Familie.

af J. G. Gauch.

— Første Del. —

(Fortsat.)

„Dette Ur burde istandfættes igen,“ sagde Adalbert. „Jngen Urmager i vor Tid kan bringe det i Orden.“

„Svarede den Gamle, „Sændt mange har forsøgt derpaa, baade Fremmede og Indfødt. Det var tun i gamle Dage, man forstod sig paa Sligt, og det er da heller intet Under, thi Værket blev drevet med Trolddomskunst, efter hvad jeg har hørt, og Væder vare bundne til Hjulene, der drejede dem rundt; derfor blev det tun oprykket een Gang om Aaret, i Midnatsstunden, da Fæstet blev født.“

„Ja ja, det fortalte du mig tidt i min Barndom,“ sagde Adalbert smilende.

„Det er ogsaa vist,“ blev Michael ved, „at Uhret og Bgningen paa en egen Maade hænger sammen, thi fra det Vjebit Uret standfæde, begyndte ogsaa Bgningen at forfalde. Det sidste Aar, hvori det gik, var det, hvori Russerne rykkede ind i Warszawa.“

„Var jeg en Mand,“ udbød pludselig Leontine, „da vilde jeg rejse udenlands og vandre saalænge rundt, til jeg fandt en Kunstner, der kunde sætte dette Urværk i Stand.“

„Den gamle Herre har ofte talt om at sælge Hjulene og Jernstængerne,“ sagde Michael, men det haaber jeg vil ikke ske, saalænge mine Dine ere over Jorden.“ — „Bruges den gamle Borg ikke mer til noget?“ spurgte Adalbert. — „Flere af de Sale, hvori Herrens Forfædre levede i Frihed og Lyktighed med deres Gæster, bruges nu til Fængsler,“ svarede Michael.

Adalbert tog deraf Anledning til at spørge om, hvorledes det gik den gamle Sanger. „Ham gaar det ganske taaleligt, jeg har bragt ham hans Harpe i Fængslet, men han tør ikke spille paa den af Frygt for Starosten.“ — „Kan jeg saa ham at se?“ spurgte Adalbert. „Det lod sig vel gøre,“ svarede Michael, „hvis der ikke i Værelset ved Siden af ham sad en farlig Fange, som let kunde mærke Uraad og røbe os for Starosten.“

Efter disse Ord steg de ned af Taarnet igen, og Adalbert kunde ikke andet end beundre den Behændighed og Sikkerhed, hvormed Leontine stred hen over de farligste Steder, ligesom en Fugl, der roligt svæver over Afgjendene, vel vidende, at den i sine Vingler besidder en Talisman, langt stærkere end den Kraft, der drager den nedad imod Dødet.

Da de vare komne udenfor, blev den gamle Michael staaende og betragtede det falskefarvede Slot. „Hvad tænker du paa?“ spurgte Adalbert. Da den Gamle ikke svarede, gentog han sit Spørgsmaal med højere Røst. „Jeg tænker paa, at dette gamle Slot, saa skrøbeligt det synes, maatte dog vil staa længer end det nu,“ svarede Michael, men Adalbert kunde ikke andet end smile ved denne Spaadom, hvortil næppe nogen, der betragtede den gamle Bgningens Brækkelighed, kunde sætte Lid.

Sjette Kapitel. Undvigelsen.

Om Eftermiddagen, da den yngre Del af Familien var samlet i Haven, lod en Handelsmand sig melde, som ønskede at forevise Damerne nogle Smykker. „Lad ham komme!“ raabte Casimir, og Jøden Salomon nærmede sig med et Hoderul i Haanden. „Er det dig?“ sagde Casimir, der var bleet ham i Møde ved Indgangen, „bringer du Guld, Jøde?“ — „Nej, denne Gang bringer jeg noget, som endnu er bedre,“ svarede Salomon. — „Renegat! har du afsvoret din Tro? giv os der noget Vedre end Guld?“ — „Jo, Diamanter ere endnu bedre,“ svarede Salomon og aabnede sit Hoderul, hvori flere smukke Juvelsmykker funkede Casimir imøde. „Dem maa Emilie se!“ raabte denne og rev hurtigt Hoderulet ud af Salomons Haand og bragte det hen til den Blinde, hvor Damerne befandt sig. — „For Jehovas Skyld!“ streg Salomon og ilede efter ham, „Diamanterne ere ikke mine!“

Emilie betragtede Smykkerne med stor Opmærksomhed og syntes meget indtagen deri. Alexandra derimod saa dem med Ligegyldighed, medens Leontine, der stod ved hendes Side, ikke værgede dem et eneste Blik. — „Hør!“ sagde Casimir og tog Salomon til Side, „hvad løfter det Halskæde, som Frotten Emilie holder i Haanden?“ — „Al, det er det allerstøtteste af dem alle!“ sagde Salomon og aabnede Brien. — „Du er meget dnr, Jøde!“ — „Det er ikke mig, som er dnr, thi Diamanterne høre ikke mig til.“ — „Det er tun et dumt Jødekneb, Salomon, thi Diamanterne høre dig dog til.“ — „Hvis jeg vilde bruge Aneb, da maatte det vel blive Jødekneb, Herre, thi jeg er jo selv en Jøde, men denne Gang er det dog sandt, Diamanterne ere ikke mine, derfor kan jeg ikke staa en Stilling af.“ — „Men du ved jo, at jeg ingen Penge har.“ — „Vil Herren købe Smykket, saa stoffer jeg Penge,“ sagde Salomon. — „Jeg ved nok, at du bedrager mig, Salomon, men ligegod! skriv det tun paa Regningen med det Vorige.“ — „Ja gerne! Herren bør ogsaa give mig noget at fortjene, efter som jeg i disse Dage har vist ham en stor Tjeneste.“ — „Hvilkent Tjeneste, Salomon?“ — „Ej! Borgerskabet i S. havde jo i Sinde at slage til Starosten, fordi Herren ved sin Forklæbning drillede og gjorde Nar af Væden, som de sagde; den Klage har jeg forhindret.“ — „Det er Stude, Salomon,“ sagde Casimir leende, „thi den var vist bleven morsom at løse.“

„Hvad er det for en Klage?“ spurgte Starosten, der pludselig traadte frem af en Buegang. — „Al, det var tun Spøg, Excellence! og den gamle By har glædet sig derover.“ — „Hvorover har Væden glædet sig?“ — „Al, den unge Herre er fuld af Væjer og Indfald og allehaande lshige Opfindelser, Deres Excellence!“ — „Endnu en

Gang, hvorover vilde Borgerskabet klage?“ — „Al, vi have selv ikke været bedre i vor Tid, Deres Excellence!“ — „Nu fortæller han Sammenhængen, Salomon, og det paa Vjeblikket, fortaar han mig?“ — Salomon tilsede da først et frøgtomt Blik paa Casimir, hvorefter han syntes at trængte om Tilgivelse, derpaa fortalte han det hele Indtrog, som han selv havde set det. — „Det er godt,“ sagde Starosten, efterat han tilspjelende ligegyldig havde hørt paa Fortællingen, „nu kan han gaa, Salomon.“

„Det var altsaa den Maade, hvorpaa du viste din Broder Forbedringerne paa Gødslet?“ sagde Litovskii til Casimir efter Salomons Fortgang. — I Stedet for at undskyldte sig, som hans Fader vel ventede, svarede Casimir intet Ord. — „Har du noget at sige til dit Forsvar?“ spurgte Starosten. — Da fortalte Muffleren omkring Casimirs Mund sig paa en krampagtig Maade, og han brød pludselig ud i en voldsom Latter, som han forgæves stræbte at neddæmpe. — „Hvis du, som du ønsker, havde været ansat i Warszawa, og hvis du der havde ført dig saaledes op, da vilde Starosten vel have fundet et Middel mod din Lattermildhed,“ bemærkede Starosten. — „Tilgiv os!“ sagde Czernim, der nu ogsaa kom til, „vi have begge syndet, dog har Adalbert forlangt paa egen Haand indhentet, hvad han den Gang forsøgte.“ — „Efter Salomons Fortælling har jo du ogsaa været med,“ sagde Starosten til Adalbert. — „Adalbert er uskyldig,“ sagde Czernim, „han søgte at holde Broderen tilbage, men det hjalp ikke, og at han siden, som en Judas, stulde angibe og forraade Casimir, tan De dog neppe selv ønske.“ — „For Deres Skyld vil jeg da glemme denne Historie,“ svarede Starosten.

Men da han siden var alene med Adalbert, sagde han: „Jeg havde haabet mere Oprigtighed af dig, min Søn! forresten kan dette Eventyr lære dig, i hvilken Slags Lyktighed din Onkel finder mest Smag.“ — „Onkel Czernim var ikke med os i S.,“ svarede Adalbert, „han mødte os først udenfor Væden, da disse Opviser vare til Ende.“ — „Dog er det neppe hans Skyld, at han ikke spillede Hovedrollen deri,“ svarede Starosten, „voigt dig for ham, Adalbert! han har alt forberedt en af mine Søner, jeg haaber i det mindste, at han ej skal forberede den anden.“

„Naar De troede det, min Fader! hvorfor overlod De da i saa lang Tid Casimir til hans Omfjerg?“

Litovskii trak paa Skuldrene: Jeg tænkte ham ikke den Gang saa godt som nu,“ svarede han, „desuden er han velhavende og vil rimeligvis indsætte dig og Casimir til sine Arvinger, derfor ønsker jeg ikke at støde ham for Hovedet.“

Da Adalbert var alene paa sit Værelse og tænkte nøjere over, hvad han denne Gang havde oplevet i sit Hjem, fælte han vel, at det Indre her var endnu mere forandret end den ydre Omgivning, han fælte, at hver havde sine Plaaner, som han skjulte for de andre, og at den ene, trods al Anstand og ydre Høflighed, dog ikke troede den anden. „Hvilkent Dæmon,“ tænkte han, „har forstyrret den Fred, der før herskede paa disse Steder? Hvilken fjendtlig Kraft har gennemgaaet de Vaand, der bandt Søn til Fader, Mand til Hustru og Undergivne til deres Herret? Det er jo dog den samme Himmel og den samme Jord, som jeg saa i min Ungdom, Solen skinner ligesaa varm paa Stov og Slette som den Gang, Maanen stiger over de fjerne Vjerge og spejler sig i Rilderne paa samme Maade som forhen, men at, hvor meget er ikke forresten blevet anderledes, uden at jeg ret kan indse Grunden dertil!“

Under disse Betragtninger lagde han sig i et aabent Vindue og stirrede ud over Egnen. Det var ganske stille, hvide Taager stode over Marken og lagde sig, ligesom Slør, foran de sorte Stove. Alle Lys vare slukkede, paa et eneste nær i den gamle Borg, hvis store Stenmaser Adalbert i det svage Maanenskin netop kunde skimte. Det forekom ham, som han hørte Harpetoner, der klang gennem Ratten, dog var han ikke sikker paa, om han ej tog fejl, da Tonerne klang saa sagte, som om de frøgtede for at høres paa disse Steder.

Da henvendtes hans Tanter igen til den blinde Harpepiller, der sad fangen i hin Borg, og det ranted ham i Hu, hvor haardt denne Mand sandsynligvis vilde komme til at bøde for en Haandtering, som dog ingen Forordelse var.

Jo længere han tænkte derover, desmere Lykt sit han til at afvende Faren fra den gamle Sangers Jæse. At bevæge Starosten til Medlidenshed, var imidlertid, som hans tidligere Forsøg havde overbevist ham om, aldeles umuligt, og hemmelig at befordre Fængens Flugt syntes Adalbert en uvovelig Sag. Paa den anden Side forekom det ham uridderligt og fejgt, hvis han uden Modstand overlod den uhykkelige Sanger i sine Fjenders Vold. Desuden ansaa han det for uærdigt, hvis han i den Alder, han nu havde naaet, opoffrede sine Grundføringer for en andens Villie; ja det forekom ham, som om han hidtil just ikke havde givet flere Broder paa den Selvsændighed, der ansaaer en Mand, og han rødmæde ved den Tanke, at selv den letfærdige Casimir lagde en større Kraft for Dagen end han, eftersom denne gik den Vej, Naturen havde tegnet for ham, og driftig vilde sig som han var, uden Hensyn til, om de andre vare misforstaaede dermed eller ej.

Da klang Harpetonerne højere, ligesom de vilde tilfædige Adalbert, at det Tjebit allerede var kommet, hvori han stulde vise, om han længere vilde samtykke i sin egen Umvindhedsstilstand, eller ikke. Han sprang op med det samme Forsæt at befrie den Fange, hvad det saa stulde koste. Hans første Tanke var at betro sig til Casimir, men ved nøjere Overlæg fandt han det raadeligere at aabnere sin Hensigt for den gamle Michael, der af Hjertet elskede den fubndne Tid, og hos hvem han derfor sikkert regnede paa at finde Bistand.

Han erindrede fra forrige Tider, at Michael havde et lille Kammer øverst oppe under Taget. Til dette begav han sig nu med sagte Fjæd. Han bankede flere Gange paa Døren, men fik intet Svar, han formodede da, at den Gamle sov haardt, og bankede stærkere, men forgæves, endelig forsøgte han at aabne Døren, men den var i Vaas, tilslidt faste han paa den Gamle, først sagtere, derpaa med højere Røst, men da ingen svarede ham, maatte han endelig vende tilbage med uforrettet Sag.

Han besluttede nu at udsætte Udførelsen af sit Forsæt

til næste Dag. Imidlertid kunde han ikke nægte sig selv, at enhver Opsættelse var mislig, eftersom Sangeren kunde blive borsført af sit nærværende Fængsel. „Maatte skal han alt bori i Nat!“ sagde Adalbert højt og ilede urolig over sine egne Ord hen i det aabne Vindue, for ved Klangen af den Blindes Harpe at overbevise sig om, at han var der endnu. Men denne Gang hørte Adalbert aldeles intet, derimod saa han til sin Forundring ikke blot et, men to Lys i den gamle Borg, hvorefter det en bevægede sig fremad igennem flere Værelser.

Hans Hjerte bankede angstligt ved dette Syn, thi de Ord, han havde udtalt, forekom ham som et Forvarsel, der endnu i denne Time stulde opfyldes. Efter nogen Tids Betænkning ilede han ned for i Nærheden at undersøge, om hans Frygt var grundet eller ikke. Alt var stille, gennem et Hjørnevindue nedsendte Maanen en svag Lyshining, ved hvis Hjælp han kunde skimte forskellige Genstande. Han udrakte Haanden, for at gribe Nøglen til Gangdøren, der plejede at hænge paa et Søm i Gangen, men han fandt den ikke. Tvivlraadig blev han staaende; fort efter mærkede han, at Døren ikke som sædvanlig om Ratten var tillaaet, men at den stod paa Klem. Han aabnede den og begav sig paa Vejen til det gamle Slot, der omtrent laa tohundrede Skridt fra Hovedbygningen. Da han var noget over den halve Vej, bemærkede han, at det ene Lys igen var forsvundet, hvorimod det andet endog brændte klarere end forhen. Da han var ganske nær ved Bygningen og stod ved Slotsporten, hørte han en Larm, ligesom om en tung Dør blev oplukket, fort efter saa han atter Lyset bevæge sig og høre Larm af Gaaende, der nærmede sig Udgangen. „Slut nu Fækkelen!“ raabte en Stemme temmelig nær ved ham. „Tal sagte for den hellige Jomfrus Skyld!“ hvilede en anden Stemme, hvorefter Lyset blev sluttet, og den Dør aabnedes, ved hvilken Adalbert stod.

Denne fandt ingen Plads, hvor han kunde skjule sig, og de Personer, som kom ud af Slottet, opgavede ham straks ved Hjælp af Maanelyset. „Hvem er der?“ raabte en Stemme, som Adalbert kendte, thi det var hans Onkel Czernim. — „Det er mig,“ svarede han. — „Rinder der blot en Draabe polsk Blod i dine Aarer, saa lader du heller din Tunge udstøre, end du med et haardt Ord røber, hvad du ser her,“ sagde Czernim. — „Det er den unge Herre, ham har jeg altsor ofte bugget paa min Arm, til at jeg stulde tro, han vilde forraade os,“ sagde en anden Røst, som heller ikke var Adalbert ubekendt, og han saa tre Mand og en Kvinde nærme sig, i hvilke han gententide sin Onkel, den gamle Michael, den blinde Føllesanger og dennes Datter.

„Gaar nu, mine Venner!“ sagde Czernim, „Michael vil følge jer paa Vej, og naar I først komme paa min Grund, da er I saa sikre, som det er muligt at være i dette Land, hvori al Sikkerhed lidet efter lidet forsvinder, og hvori alle vore gamle Rettigheder bestandigt stærkere trædes under Jod.“ — „Al ja!“ fattede den gamle Michael, „Voldsmaendene ere stærke i vor Tid, og den hellige Jomfru smiler ikke længere til sit Folk.“

I samme Vjebit hørtes en sønderrivende Tone, hvorefter alle forfæredes, thi den klang ligesom et Smertestrig, og dog syntes den ej at udgaa fra noget Menneskes Læber. — „Alle gode Mænd være os naadige!“ raabte den gamle Michael og forfæde sig. — „D vel det var en af de kostbarste Strengere, der sprang,“ udbød Harpepilleren, „det isænde i min inderste Marx, da jeg hørte det.“ — „Giv dig tilfreds,“ svarede Czernim, „ingen Spejder stod dig saa nær, at han mærkede det.“ — „Al, derpaa tænkte jeg ikke,“ svarede den Blinde, „men nu er Harpen ubrugelig, thi jeg ejer ingen saadan Stræng mere og har ingen Penge, hvormed jeg kan købe den.“ — „Var rolig!“ sagde Czernim, „hos mig skal du saa faa mange Strengere, du forlanger.“

Harpepilleren gik nu bort med sine Ledfagere, men Czernim vendte sig om til Adalbert og sagde: „Hvad synes dig om denne Mand? Han er en egte Polak, thi det farer ham igennem Marx og Ven, naar hans Harpe tager Stude, og han søger mere derover, end han nylig sørgede over den Rejse til Sibirien, der forestod ham.“ — „Nu, ved Harpen vinder han jo sit Livsophold,“ svarede Adalbert. — „Nej,“ sagde Czernim, „du fortaar ham ikke, det var noget langt bedre, end det du tror, der rørte sig i ham, det var hans polske Hjerteblod, der isænde ved Tanten om den bristende Stræng, thi Muffel og Sang ere blevne os lige saa naadendige som Landedrættet, og dem vil dog vor Arvefjende bevæge os; han vil forbyde os det Sprog, hvori vi alene kan udtrykke vore bedste Følelser og Tanker, er det ikke ligesom han vilde forbyde Vædens Vandrer at drifte af den ledende Kilde, eller som han vilde forbyde Blomsten at dufte paa Heben? Men det vil aldrig lyktes; saa længe, der er Kilder til, vil de ledende de Vandrende, saa længe, der er Blomster til, vil de dufte i Vaaren; ja, selv hvis man river dem op med Rod, ville de endnu dufte, indtil den sidste Livsagnis forlader dem; saaledes hørte jeg ogsaa tidt mine faarede Brødre paa Valpladsen endnu i Dødens Vjebit at synge sine gamle Sange, hvis Minde tun forlod dem med den sidste Draabe af deres Blod.“

Adalbert betragtede med Forundring sin Onkel, thi lige Ytringer havde han aldrig før hørt af hans Mund, men Czernim trykkede venlig hans Haand og vedblev: „Jeg behøver ikke at sige dig, hvad der nu og i Fremtiden er din Pligt.“ Efter disse Ord gik de tiilfædige tilbage og listede sig med sagte Fjæd til deres Værelser.

Syvende Kapitel. Diplomatiisk Fremfærd.

Næste Morgen bemærkede Adalbert flere Ryttere, som jogs af Sted i forskellige Retninger; fort efter blev en Mand ført fra det gamle Slot over til Starosten, i denne Mand genkendte Adalbert Toldbetjenten Jvan, der havde standfæst ham ved Indgangen til Væden S. . . Adalberts Hjerte bankede urolig ved dette Syn, thi han tvivlede ikke paa, at det var ham, Michael havde omtalt som en farlig Fange, og han frøgtede meget for, at han havde hørt Noget af, hvad der foregik ved den blinde Harpepilleres Flugt.

Hurtig begav Adalbert sig til sin Onkel for at meddele, hvad han havde set. Uagtet det var tidligt, fandt han ham fuldtommen paaklædt; en Dør, der gik fra Czernims Værelse ud i Gaarden, stod aaben, og den lille Hest, paa hvilken han almindelig red, stak sit Hoved ind deraf, medens Czernim rakte den Brød, og lod den spise af sin hule Haand.

Da Adalbert fortalte, hvad der foregik, lufkede hans Onkel pludselig Døren og sagde: „Hvad der er stet, er en Hemmelighed, hvormed du ikke engang bør tale med dig selv, naar du er alene; thi den første Regel i dette Land er, at din venstre Haand ikke skal vide, hvad din højre foretager sig, og dermed not om den Sag! Komme de til mig, skal de finde Fuglen vel gemt, og efter nogle Dage er den bortslojet.“

„Elden betrøede den gamle Michael Adalbert, at Jvan, uagtet det var stærke Bevijer paa hans Uredelighed, dog var sat paa fri Jod, rimeligvis fordi man ikke længere kunde udbødere hans hemmelige Tjenester.“

Starosten syntes ikke at mistænke nogen af Husets Folk, han var endog mindre streng imod dem, end han plejede at være, for Resten syntes han stille og tæntefuld, og efter Bordet erklærede han, at han næste Morgen vilde rejse til Warszawa.

Den hele Eftermiddag arbejdede han i sit Værelse, men om Aftenen kom han ned, og der var intet Spor mer af Mismod i hans Afsyn, tværtimod syntes han meget vel til Mode. Han satte sig imellem Alexandra og Emilie og underholdt dem med stor Venlighed om forskellige Genstande. Alexandra blev da særdeles oplyst, Leontine derimod stod taav og alvorlig ved hendes Side.

„Deres Sundhed fordrer, at De ikke staar op i Morgen, naar jeg rejser,“ sagde han til Alexandra, „derfor vil jeg tage Afsted med Dem i Aften.“ — „Min elskede Fader!“ sagde Alexandra, „jeg har noget paa Hjerte, som jeg ikke tør vove det at bede om, men nu, da De viser mig saa megen Venlighed, vil jeg tage Mod til mig.“ — „Hvis det staar i min Magt, saa er Deres Begjæring tilfæet,“ svarede Starosten. — „Jeg vil tun bønfaalde Dem om et lille Tegn paa Deres Fortrolighed.“ — „Nu da?“ — „Sig du til mig, elskede Fader, og vis mig derved, at jeg staar Dem lige saa nær, som Deres andre Værn.“ — Leontine saa paa ham med et bebende Blik, da Alexandra udtalte disse Ord. — „Min kære Datter!“ svarede Starosten og trykkede venlig Alexandras Haand, „denne Begjæring fan jeg virkelig ikke opfyldte, men Stik at sige du til hinanden, styrker sjældent Venfædet, men den tiilintetgør ofte Høfligheden. Hvad mig angaar, da ønskede jeg, at der ikke fandtes noget du i sproget, og at baade Søstende og Vgtesfæller sagde De til hverandre; og det er netop en af de Egenfæder, jeg statter højest hos vor Emilie, at der, saa vidt jeg ved, ikke gives et eneste Menneske, til hvem hun siger du.“

Alexandra tav nu stille, og paa Leontines Læber var der et Udtryk af Spot, der blandede sig med Vrede, men Starosten syntes ikke at bemærke det, og fort efter tog han Afsted fra Alexandra og vendte tilbage til sit Værelse.

„Jeg har sjældent set min Fader saa munter og forekommende som i Aften,“ sagde Adalbert. — „Ja, han kan godt forstille sig,“ svarede Czernim, „han kan tale med Munterhed om de ligegyldigste Ting, selv naar de mærkelige Tordenstyer trækker op over hans Hoved; imidlertid vædder jeg dog paa, at der i Aften var en hemmelig Angst i hans Sjæl.“ — „Hvorover?“ — „Iste den Blomst, der blomstrede i Fjor, stæker en mattere Glæds end en Hofmand, naar Keadens Sol truer med at dale.“ — „Har han da Noget at befrøgte?“ — „Tror du, din Fader rejser til Warszawa uden Grund?“ — „Hvorfor rejser han da?“ — „Ja derom vil jeg nu ikke tale, men da du dog en Gang skal være Statsmand, saa vil jeg give dig en Regel for Fremtiden.“ — „Nu da?“ — „Den, hvis Naavn eller Titel er større, end han selv, den, der leber af en Avis-krivers Røst eller af en Konges Bifald, hans Kinder vilde vorde blege, inden Enten kommer.“

For Adalbert lagde sig til No, fik han et Besøg af Casimir. Først tilsede denne sig i en Sofa og sad nogen Tid uden at tale, endelig sagde han: „Mærkede du den gamle Venlighed mod Emilie?“ — „Ja, han er stæbe venlig imod hende.“ — „Hør! jeg vil betro dig noget.“ — „Nu?“ — „Den Gamle er forelsket i Emilie.“ — „Umuligt!“ raabte Adalbert og betragtede sin Broder med Hærfættelse. — „Hvorfor forfæredes du? Hvad kommer det dig og mig ved, Adalbert?“ — „Jeg ser ingen Grund, hvorfor jeg stulde tiiltro min Fader en sig Daarlighed.“ — „Grund! Der er Grunde saa klare som Solen: Han saa blev ud, da han stulde rejse, det var herten for min eller din Skyld; han behandler hende som den fornemste Dame, og dog er hun en faderløs og fattig Bide, han røfer hende ved alle Lejligheder, han giver hende Penge og Foræringer, som han dog ellers ikke plejer at koste fort; hans Ansigt oplæres, naar hun kommer, og mørknes, naar hun gaar, og jeg har overtalet hans Dine, naar han betragtede hende og træde sig ubemærket, og jeg siger dig, med et liget Udtryk betragter han herten mig eller dig.“ — „Men: han taler jo med Foragt om Aarlighed.“ — „Du skal ikke tro ham, thi han har dog ingen Helgen været i sin Tid.“ — „Nej, det er umuligt!“ raabte igen Adalbert. — „Hvorfor tager du dig den Sag saa nær? Du er dog ikke selv forelsket i hende?“ — „Jeg? Nej i Sandhed!“ — „Saa blev det heller ikke, Adalbert! det er det Vedfæ baade for dig og for mig — det efter dig, thi min Fader giver dig aldrig sit Samtykke.“ — Dermed trykkede han Adalberts Haand og gik.

„Det er umuligt!“ gentog Adalbert flere Gange for sig selv, men desuagtet fælte han en større Uro ved Tanten om, at en sig Eidenab kunde finde Sted, end han vilde tiilfæe sig selv.

Tidlig næste Morgen, da han sad i Tanker og bladede i en Bog, traadte hans Fader ind i hans Værelse, hvilket han ellers aldrig plejede. „Jeg stulder dig et Besøg paa dit Kammer,“ sagde han, „og vil nu, før jeg rejser, betale min Gæld; hvad er det for en Bog, hvori du læser?“ — „Et historisk Værk, som De ser.“ — „Det er godt, min Søn! Naar du er alene, har jeg Næst imod, at du læser, men var forsigtig dermed, vis ikke dine Bøger til Noget og laan dem aldrig ud!“ — „Hvorfor maa jeg ikke laane dem ud?“ spurgte Adalbert. —

(Fortsættelse.)